

Det forudsætter også, at boligministeren ud fra almindelig, sund lollandsk logik vil være enig i det grundstandpunkt, at hvis man hævder, at der massivt er brug for flere ældreboliger, at der er brug for flere ungdomsboliger, fordi flere unge kommer i uddannelse, og at der ikke er brug for at reducere antallet af familieboliger, fordi vi jo så forøger ghettoproblemerne i nogle af vore belastede boligområder, så er det svært at komme frem til et slutregnestykke, hvor der er færre, og derfor er der vel ingen grund til at diskutere det yderligere, hvis vi i øvrigt er enige om, at det er en uheldig bemærkning, som skal fjernes, og man vedstår, at hensigten med forslaget er, at det almene byggeri skal styrkes.

Jeg skal så sige til hr. Baadsgaard, at SF jo adskiller sig fra Socialdemokratiet med hensyn til det synspunkt – som vi også fremsatte beslutningsforslag om i sidste samling – at vi ikke synes, det er rimeligt, at stenrige kommuner rundt om København nægter at opføre almennyttigt byggeri, med den sikre konsekvens – det være også sagt til Venstres oplysning – at de kommuner, der på forhånd påtager sig denne store sociale forpligtelse, f.eks. Københavns Kommune og nogle af Vestegnens kommuner, også får problemerne fra de kommuner, der vælger at tegne en helle omkring sig selv og ikke at være med til at løse de fælles problemer. Det er ikke liberalt; det er asocialt.

Jørgen Estrup (RV):

Hvis dette lovforslag kun var en ren sammenkrivning af to love, kunne man måske nok forstå en del af den kritik, der fra nogle sider har været fremført vedrørende de mange paragrafer. Men jeg anser unægtelig projektet for at være noget større og at have en noget mere gennemgribende betydning. Det er ikke bare et spørgsmål om at kodificere noget, vi allerede har; det er et spørgsmål om at få en reform af det almennyttige byggeri i dets forskellige udformninger og dermed også af den sociale indsats i boligpolitikken, og det hilser vi velkommen fra Det Radikale Venstres side, idet vi synes, det er en væsentlig indsats. Vi synes, det er vigtigt, at det, vi startede med decentraliseringen, nu finder sin form, og at vi udvikler produktet, og det synes jeg der tale om i denne forbindelse.

Der er jo i høj grad tale om, at vi lægger yderligere vægt på decentralisering, og at vi dermed får understreget et element i boligpolitikken,

som flytter detailbeslutningerne væk fra Folketinget. Det tror jeg der er nogle af os der hilser med stor glæde. Jeg mindes debatter, hvor vi har diskuteret rammebeløb og kvoter og andre ting, og hvor vi jo stort set ikke har bidraget til noget væsentligt på boligområdet med de debatter, i og med at vi udmærket vidste, at beslutningerne burde tages dér, hvor behovet er, og hvor ansvaret for, hvad der bygges, og for, at der tages tilstrækkelig langsigtede hensyn, også må være, nemlig ude i de lokale områder, altså i kommunerne.

Det er klart, at når vi samtidig i dagens aviser kan se, at der er truffet gale beslutninger nogle steder, så er det en yderligere understregning af, at vi ikke blot bør følge det op, vi gør, og udvikle produktet, men altså også må understrege, at kommunerne i deres egen interesse selvfølgelig har ansvaret for, at der bygges i overensstemmelse med behovet, og at der planlægges tilstrækkelig langsigtet.

Jeg synes, der er lagt en god linje her, og jeg synes også, der er tegn på forenkling og fleksibilitet.

Den styrkelse af beboerdemokratiet, som er indlagt i forslaget, er vigtig, og den er vigtig, både fordi det er den eneste mulighed for at sikre en overensstemmelse mellem boligformen og dem, der skal benytte boligerne, og for at sikre den selvkontrol, som er en forudsætning for, at økonomien fungerer i de pågældende boligselskaber. Det har vi set nogle eksempler på, og jeg tror, det er den rigtige vej at gå.

I den sammenhæng mener jeg også, at det gør det klarere med hensyn til den kommunale tilsynsmyndighed, at vi nu får skærpet habilitetsreglerne, sådan at vi ikke kommer i den situation, at borgmestre og ledende embedsmænd kommer for tæt på boligselskaberne og dermed kortsletter den tilsynskompetence, som de faktisk har og gerne skulle udnytte.

Det sidste, jeg blot vil nævne, er et problem, som allerede har været nævnt fra konservativ side, men som jeg gerne vil understrege, og det er bygherrekredsen – ikke så meget fordi der skal tages særlige hensyn til bestemte typer af bygherrer, eller fordi vi ønsker at udvide kredsen, men fordi den indskrænkning i forhold til selvejende institutioner, der her er tale om, er et problem. Og det er den selvfølgelig, fordi de krav, man kommer til at stille til de pågældende, betyder, at man kommer tæt på den fundats, de pågældende har fået lagt for deres indsats, og dér synes jeg man bliver nødt til at overveje, hvilke hensyn der skal tages.